

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.264/2012/11.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2013. év január hó 10. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

A kábítószerrel visszaélés büntette és más bűncselekmény miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2012. március 20. napján kelt 1.B.158/2012/3. számú ítéletét I. r., II. r. és III. r. vádlottakkal szemben megváltoztatja.

I. r. és II. r. vádlottak főbüntetését egyaránt 1 (egy) év 6 (hat) hónapi börtönbüntetésre, a próbaidő tartamát 4 (négy) évre enyhíti, a pénzmellékbüntetés kiszabását mellőzi. Mindkét vádlott pártfogó felügyeletét rendeli el.

A III. r. vádlott főbüntetését 2 (kettő) év börtönbüntetésre enyhíti.

Az I. r. vádlottal szemben 44.000 (Negyvennégyezer) forint, II. r. vádlottal szemben az elsőfokú ítéletben megállapított összeghez képest további 44.000 (Negyvennégyezer) forint, III. r. vádlottal szemben 198.000 (Egyszázkilencvennyolcezer) forint vagyonekobzást rendel el.

A bűnügyi költségre vonatkozó ítéleti rendelkezést akként változtatja meg, hogy I. r. vádlott az eddig felmerült bűnügyi költségből összesen 403.160 (Négyszázháromezer-egyszázhatvan) forintot, II. r. vádlott 417.170 (Négyszázötvenháromezer-egyszázhetven) forintot, III. r. vádlottnak 411.080 (Négyszázötvenegyezer-nyolcvan) forintot köteles megfizetni az államnak. Az állam által viselendő bűnügyi költségre utaló ítéleti rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I. r., II. r. és III. r. vádlottakkal szemben helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék a 2012. március 20. napján kelt 1.B.158/2012/3. számú ítéletében I. r., II. r., III. r. vádlottakat bűnösnek mondta ki a Btk. 282/A. § (1) bekezdésébe ütköző kábítószerrel visszaélés büntetében, melyet I.r. és II. r. mint társtettesek követtek el. Ezért I. r. és II. r. vádlottakat 2-2 év börtönbüntetésre és 200.000 - 200.000,- Ft pénzmellékbüntetésre ítélte azzal, hogy a szabadságvesztés végrehajtását mindkét vádlott tekintetében 5 évi próbaidőre felfüggesztette; III. r. vádlottat 3 év börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett a pénzmellékbüntetésnek meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról; a vádlottak által előzetes fogvatartásban, illetve házi őrizetben töltött idő beszámításáról; I. r. és II. r. vádlottaknak az elítéléshez fűződő hátrányok alóli mentesítésről; II. r. vádlottól lefoglalt 111.000,- Ft vagyonekobzásáról. A bíróság elkobozni rendelte az eljárás során lefoglalt kábítószeret, illetőleg azzal szennyezett tárgyakat; az egyéb bűnjelek lefoglalását megszüntette és azokat vádlottak részére adatta ki. Külön-külön kötelezte a vádlottakat az eljárás

során felmerült bűnügyi költség megfizetésére azzal, hogy 252.370,- Ft tekintetében megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész mindhárom vádlott terhére a váddal egyező súlyosabb minősítés megállapításáért és a büntetés súlyosításáért, III. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést. I. r., II. r. vádlottak és védőik az elsőfokú bíróság ítéletét tudomásul vették.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.657/2012/2. számú átiratában az ügyészi fellebbezést mindhárom vádlott terhére azzal tartotta fenn, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást és minősítést nem vitatta, azonban valamennyi vádlott tekintetében az ítéleti tényállás elmeorvos-szakértői véleményekkel való kiegészítését; velük szemben súlyosabb büntetés kiszabását tartotta indokoltnak. Ennek körében I. r. és II. r. vádlottakkal szemben magasabb összegű pénzmellékbüntetés alkalmazását, az előzetes mentesítéseikre vonatkozó rendelkezés mellőzését; a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezés vádlottak terhére történő módosítását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen III. r. vádlott védője arra vonatkozó bizonyítási indítványt terjesztett elő, hogy a másodfokú bíróság tisztázza, miért lett negatív I. r. vádlott kábítószer vizsgálatának eredménye. Ennek oka ugyanis az lehet, hogy a kábítószer hatóanyagtartalma nem érte el az elsőfokú bíróság által megállapítottat.

Kérte a taxi társaság megkeresését arra a tényre, hogy I. r. vádlott a vádbeli napot megelőző héten reggel 10 órakor valóban megjelent-e III. r. vádlottnál, avagy a tárgyaláson közölt este 10 órás időpont a helytálló. Ez az ellentmondás ugyanis nem került tisztázásra, és azt sem indokolta meg az elsőfokú bíróság, hogy melyik nyilatkozatát fogadta el.

Indítványozta megkeresni a BRFK-t annak közlésére, hogy III. r. a vádbeli napon igazoltatták-e, mivel ezzel tisztázható, hogy mikor volt adatlekérdezés e vádlott tekintetében. Kérte megkeresni a Diákhitel Központot is, mégpedig annak közlésére, hogy I.r. részére mekkora összeget folyósítottak, mivel a vádlott állítólagosan ebből vásárolt kábítószer. Végül indítványozta Yx tanúkénti meghallgatását arra a körülményre, hogy I.r. már korábban is kifejtett kábítószerrel kapcsolatos cselekvőséget.

A bizonyítási indítvány elutasítását követően az ügyész a fellebbezését az átiratában foglaltakkal egyezően tartotta fenn. Az abban írtaknak megfelelően kérte a büntetés súlyosítását I. r. és II. r. vádlottakkal szemben.

I. r. és II. r. vádlottak védője nem értett egyet az ügyészi fellebbezésben írtakkal. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által alkalmazott minősítés hibátlan, nincs ok annak megváltoztatására, de a vádlottakkal szemben a bűncselekmény súlyosítása sem indokolt, figyelemmel a négy és fél éves időmúlásra. Felhívta a figyelmet a vádlottak büntetlen előéletére, valamint az eljárást követő példamutató magatartására. Az életvitelüket jelentősen megnehezítené, ha a bíróság az előzetes mentesítésüket mellőzné. Kérte ezért az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását.

III. r. vádlott védője előadta, egyben a jegyzőkönyv mellékletül írásban csatolta fellebbezésének indokolását. Ebben felhívta a figyelmet arra, hogy a vádlott beismerésével szemben toxikológiai vizsgálat nem mutatott ki kábítószer I. r. vádlott vizeletéből. Ebből az következik, hogy a kábítószer hatóanyagtartalma nem érte el az ítéleti tényállásban rögzítettet. E megállapítás II. r. vádlottra is vonatkozik. Az elsőfokú bíróság nem tett eleget ügyfelderítési kötelezettségének, amikor nem kereste meg a TTT társaságot annak igazolására, hogy I. r. vádlott valóban megjelent-e III. r.

vádlottnál. Felhívta a figyelmet arra, hogy III. r. vádlottnál a helyszínen nem találtak a rendőrök kábítószeret. E körben sem lett volna mellőzhető az e vádlottal szemben foganatosított intézkedés körülményeinek feltárása. Vitatta, hogy I. r. vádlott vallomásai következetesen őszinték lettek volna, hiszen csak utóbb tárta fel ZZ szerepét. Utalt I. r. és II. r. vádlottak vallomásai közötti ellentmondásokra, melyek feloldására az ítélet indokolásában ki kellett volna térni. Ugyancsak nem került tisztázásra, hogy a 200.000,- Ft összegű kábítószer beszerzésére valóban diákhitelből került-e sor, valamint tanúként kellett volna kihallgatni Yx, akinek I. r. vádlott mondta el, hogy „elkapták őket kábítószer terjesztés miatt”. E tanúnak ugyanakkor nem számolt be III. r. vádlott szerepéről.

Arra vonatkozó kételyének adott hangot a védő, hogy az elsőfokú eljárásban a tanúk meghallgatása során a figyelmeztetések egyáltalán elhangzottak-e, és ha igen, kinek a részéről? Amennyiben nem került sor a figyelmeztetésre, úgy a tanúvallomások bizonyítási eszközként nem vehetők figyelembe. Egyetértését fejezte ki a vádlott-társak védőjével, hogy kábítószer-kereskedést nem lehet egyszeri átadással megvalósítani. Felhívta a figyelmet védenca életkörülményeire, arra, hogy normális életre törekszik, és a jövőben házasságot kíván kötni, a nagyszülő ápolásában is feladat hárul rá. Utóbbi érvekre is figyelemmel álláspontja szerint a büntetés kiszabása aránytalan, mert szemben társaival III. r. vádlottnak 3 évi börtönbüntetést kell letöltenie lényegében azonos cselekvőség mellett. Elsődlegesen ezért az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, másodlagosan bizonyítás felvételét, végül védencével szemben a büntetés enyhítését és felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását indítványozta.

Valamennyi vádlott nyilatkozott személyi körülményeiben bekövetkezett változásokra.

I. r. és II. r. vádlottak sajnálkozásuknak adtak hangot.

III. r. vádlott csatlakozott a védője által elmondottakhoz. Előadta, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság csupán a vádlott-társai szempontjait vette figyelembe. Ezzel szemben semmivel nem lehet alátámasztani I. r. vádlott által elmondottakat: sem a házkutatás, sem a telefon nem igazolt semmilyen kapcsolatot vele. Az ártatlanságát hangoztatta és kérte felmentését.

A Fővárosi Ítéletábrla Be. 348. § és 349. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt valamennyi fellebbezéssel érintett vádlott tekintetében felülbírálta. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával folytatta le az eljárást. Szemben III. r. vádlott védőjének hivatkozásával a tanúk kihallgatása törvényesen, a Be. 85. § rendelkezéseinek megfelelően történt. Ez vonatkozik a vallomástétel előtti figyelmeztetésekre [előbbi jogszabály (3) bekezdés], melyeknél a jegyzőkönyv szövegezése kifejezetten tartalmazza, hogy azokat az eljáró bíróság foganatosította, nem pedig más.

I. r. és II. r. vádlottak fogyasztási típusú cselekményének külön számon történő elbírálása előtt az elsőfokú bíróság elkülönítette a jelen eljárás tárgyát képező cselekményt. Tekintettel arra, hogy a Fővárosi Törvényszék 1.B.1438/2011/7. számú, a vádlottak Btk. 282. § (1), (5) bekezdés a./ pontja szerinti kábítószerrel visszaélés vétségét elbíráló ítéletét - az ezzel kapcsolatos eljárás megszüntetését - senki sem támadta jogorvoslattal, az elkülönítést elrendelő végzés törvényességét jelen eljárásban a másodfokú bíróság nem vizsgálta.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének is messzemenően eleget tett. Ennek körében meghallgatta mindazokat a tanúkat, tárgyalás anyagává tette mindazokat az okiratokat, amelyek a tényállás megállapítása szempontjából jelentőséggel bírtak. Kiemelendő, hogy a 2013. március 20-i tárgyaláson kihallgatta LL igazságügyi vegyészszakértőt. Az általa elmondottakat a tényállás megállapításánál - helyesen - messzemenően figyelembe vette, és a minimum értékkel számolva határozta meg a bűncselekménnyel érintett lefoglalásra nem került kábítószer tiszta

hatóanyagtartalmát. Ezzel kapcsolatosan kifejtett helytálló mérlegeléssel állapította meg, hogy a kábítószer hatóanyagtartalma csupán megközelíti, de nem éri el a jelentős mennyiség alsó határát. Megjegyzendő, hogy ezt a helyes mérlegelést már a fellebbviteli főügyészség sem támadta.

I. r. vádlott vallomásának értékelése körében helyesen rögzítette, hogy e vádlott 198.000,- Ft-ot fizetett ki III. r. vádlottnak a 600 darab extasy tablettáért. E körülmény azonban nem csupán ide, hanem a történeti tényállásra is tartozik a hozzá kapcsolódó jogkövetkezmény - a vagyonelkobzás - miatt.

Ugyancsak itt rögzítendő az elmeorvos-szakértői véleményeknek a vádlottak elmeállapotával és kábítószer-függőségük fenn nem állásával kapcsolatos megállapításai is. E tények az elsőfokú ítéletből teljes egészében kimaradtak, mert - ahogyan azt az elsőfokú bíróság e véleményekkel, valamint a toxikológus szakvéleményeivel kapcsolatos költségek viselésénél megjegyezte - „az ítélet tárgyát nem képezte fogyasztással kapcsolatos elkövetési magatartás” (elsőfokú ítélet 14. oldal 2. bekezdés). A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem mellőzhetők sem a vádlottak beszámítási képességével kapcsolatos, sem a kábítószer-függőségükre vonatkozó kérdésének tisztázása. Utóbbi ténynek nem csupán a fogyasztói típusú elkövetési magatartásnál, hanem a forgalmazóinál is jelentősége van. A függő személy által elkövetett forgalmazói típusú elkövetés ugyancsak privilegizált történeti tényállás a nem függő által megvalósítottéhoz képest.

A személyi körülményekben időközben bekövetkezett változások ugyancsak az ítélet erre vonatkozó részének pontosítását indokolták a vádlottak nyilatkozatai és a csatolt okiratok alapján. A másodfokú bíróság a Be. 351. § (2) bekezdés b./ pontjának II. fordulata szerinti megalapozatlanságot a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja - az iratok tartalma - alapján következők szerint orvosolta a tényállás kiegészítésével.

A vádlottak személyi körülményeivel kapcsolatosan:

- I. r. vádlott gazdálkodás és menedzsment szakon szerezte az abszolutóriumát, egy sülysápi zártkert ingatlan vagyona van, melynek értéke 500.000,- Ft. A főiskolai tanulmánya alatt felvett diákhitel folytán 2.220.000,- Ft tartozása van, melyet havi 7.300,- Ft-os részletekben törleszt. Élettársi kapcsolatban él II. r. vádlottal.
- II. r. vádlott passzív félén van a F-n.
- III. r. vádlott 15 éve él Magyarországon, magyar anyanyelvű. Kft-nél dolgozik mint irodai kisegítő, havi jövedelme 93.000 forint.

A történeti tényállással kapcsolatban:

- I. r., II. r. és III. r. vádlottak a cselekmény elkövetésekor nem szenvedtek olyan elmebeteg állapotban, amely kizárta vagy korlátozta volna őket cselekményük következményeinek felismerésében, vagy az e felismerésnek megfelelő cselekvésben.
- A vádlottak egyike sem kábítószerfüggő. I. r., II. r. vádlottak alkalmi fogyasztók; III. r. vádlott a kábítószer fogyasztását az évekkel korábban önkéntesen folytatott elterelő kezelését követően abbahagyta.
- I. r. vádlott III. r. vádlottnak a tőle megvásárolt 600 darab extasy tablettáért 198.000,- Ft-ot fizetett.

A tényállás kiegészítése, pontosítása folytán mindhárom vádlott tekintetében rögzíthető, hogy beszámítási képességük nem kizárt, nem korlátozott; egyikük sem kábítószerfüggő. Előbbi ténynek

a bűncselekmény elkövetése, utóbbinak - ahogyan azt a másodfokú bíróság korábban jelezte - a cselekményük minősítése szempontjából van jelentősége.

A jogkövetkezmények körében releváns az a körülmény, hogy I. r. vádlott 198.000,- Ft-ot fizetett ki III. r. vádlottnak a II. r. vádlottal a későbbiek során közösen értékesített kábítószer ellenértékéért.

Egyebekben az elsőfokú bíróság a történeti tényállást hibamentesen állapította meg. Szemben III. r. vádlott érvelésével, az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is teljes körűen eleget tett, amikor részletesen adta okát annak, hogy e vádlott tagadásával szemben miért I. r. vádlott előadására alapította a történeti tényállást. I. r. vádlott vallomásában voltak apró eltérések, abban a kérdésben azonban következetes volt, hogy III. r. vádlottól vásárolta meg a kábítószer.

E körben III. r. vádlott védőjének bizonyítás kiegészítésére irányuló indítványa nem megalapozott. Ahogyan arra az elsőfokú bíróság helyesen rámutatott, I. r. vádlott terhelő vallomását alátámasztotta II. r. vádlott vallomása is III. r. vádlottal szemben. Az eljárás során nem merült fel olyan körülmény, hogy e két vádlott a büntető eljárás során mindvégig valótlanul tettek volna terhelő vallomást társukkal szemben. Ez már annál is inkább kizárható, mert a védelem által valótlanul tartott vallomásból semmilyen előnyük nem származott, saját szerepük semmivel nem kisebbedett (elsőfokú ítélet 9. oldal 1. bekezdés). Az előbbiekkal ellentétes okot III. r. vádlott és védője sem jelölt meg.

Ténykérdés, hogy III. r. vádlottnál a Sziget fesztiválon nem találtak kábítószer. Abból a körülményből, hogy ezt a nemleges ténytet nem rögzítették, még nem következik III. r. vádlott ártatlansága, az hogy korábbi időpontban nem adott át kábítószer I. r. vádlottnak. A cselekmény minősítéséhez is tartozó kérdés a vádlottak szerepének eltérősége. A történeti tényállásból az következik, hogy I. r. és II. r. vádlottak ún. dealeri tevékenységet végeztek, azaz a kábítószer kis adagokban közvetlenül a fogyasztóknak értékesítették. Ezzel szemben III. r. vádlott magatartása a kábítószer egy nagyobb tételben történő értékesítésben nyilvánult meg a fogyasztókkal kapcsolatba kerülő dealerok részére. Nem menti ezért őt az a körülmény, hogy nem vett részt a kábítószer kis tételekben történő eladásában, hiszen az ilyen magatartás nem is tartozott a profiljába.

Ugyancsak nincs jelentősége annak, hogy a kábítószer mely napszakban: délelőtt vagy este 10 órakor vette át I. r. vádlott III. r. vádlottól. Ezt az időpontot a történeti tényállás sem rögzítette, de nem is volt indokolt, mivel még az értékesítés napja sem volt pontosan megállapítható. E körülmény nem hat ki I. r. vádlott szavahihetőségére.

Indokolatlan annak tisztázása, hogy I. r. vádlott valóban diákhitelből, vagy más pénzügyi forrásból vásárolta meg a kábítószer. A másodfokú nyilvános ülésen e vádlott a személyi körülményeivel kapcsolatosan egyébként nyilatkozott arra, hogy összesen 2.220.000,- Ft diákhitel tartozása van, mivel félévente 250.000,- Ft-ot vett fel. E körülményt az eljárás adatai sem cáfolták, a másodfokú bíróság pedig nem látott olyan okot, mely alapján a vádlott szavahihetősége - e tekintetben is - kétségbe vonható lenne.

Ténykérdés, hogy I. r. vádlott vizeletében a toxikológus szakvélemény szerint nem volt kimutatható kábítószer. Köztudomású tény, hogy az élő szervezetben a kábítószer lebontására egyénenként különböző módon és időben kerül sor: némelyeknél az ugyanakkor elfogyasztott, ugyanolyan mennyiségű kábítószer adott időn belül kimutatható, míg másoknál nem. Abból a körülményből, hogy I. r. vizeletéből - annak ellenére, hogy kábítószer fogyasztásra hivatkozott - nem volt kimutatható a szakvéleményben felsorolt szerek egyike sem (ópiát, kokain, kannabinoid, amfetamin

és származékai), még nem következik, hogy hamisan „vádolta” volna önmagát a fogyasztással, illetve vádlott-társát a kábítószer tőle történő megszerzésével. A lefoglalt kábítószer tekintetében egyébként is objektív bizonyíték, vegyvizsgálaton alapuló vegyészszakértői vélemény - mely önmagában a jelentős mennyiség alsó határát megközelítő hatóanyagtartalmat állapított meg - állt a bíróság rendelkezésére. A le nem foglalt tekintetében a Fővárosi Törvényszék a minimum adatokkal számolt, melynek eredményeként - ahogyan azt a másodfokú bíróság már jelezte - a kábítószer összegezett hatóanyagtartalma sem érte el a jelentős mennyiség alsó határát. A szakértői véleményben írtakhoz képest a kábítószer hatóanyagtartalma további bizonyítás eredményeként már nem csökkenhet.

Jelen eljárás tárgyát nem képezte I. r. vádlott korábban, más alkalommal elkövetett esetleges kábítószer terjesztése, kereskedése. Erre tekintettel Yx tanúkénti kihallgatása sem erre, sem arra a negatív körülményre nem indokolt, hogy neki I. r. nem számolt be III. r. vádlott szerepéről. E tény, pontosabban ennek hiánya a történeti tényállásban minden további bizonyítás nélkül rögzíthető lenne, ám ennek az ügy elbírálása szempontjából nincs jelentősége.

Az irányadó történeti tényállásból helyesen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére. A tényállás előbbiek szerinti módosulására is figyelemmel a Fővárosi Törvényszék által alkalmazott minősítés törvényes.

A másodfokú bíróság előbbiek szerinti változtatásai nem érintették azt a ténymegállapítást, hogy III. r. vádlott egy alkalommal, a jelentős mennyiség alsó határát megközelítő mennyiségű extasy tablettát adott el I. r. vádlottnak, aki II. r. vádlottal azt közösen, egymás tevékenységéről tudva, lényegében tablettánként adták el a fogyasztóknak. A vádlottak cselekményének helyes minősítése valóban a Btk. 282/A. § (1) bekezdésében ütköző kábítószerrel visszaélés büntette. Az elsőfokú bíróságnak azzal az álláspontjával is egyetértett a Fővárosi Ítéltábla, hogy III. r. vádlott magatartása - mivel hasonló jellegű tevékenységének rendszeres folytatása az eljárás során nem nyert bizonyítást - forgalomba hozatalnak minősül az 1/2007. Büntető jogegységi határozatban írtakra figyelemmel. A jogegységi határozat a III. pont indokolásában kimondja, hogy *„forgalomba hozatalnak minősül a kábítószer több személy részére történő hozzáférhetőségének biztosítása is, ha az egyetlen személyen keresztül, egyszeri átadással történik”*.

Ezzel szemben az irányadó tényállás szerint I. r. és II. r. vádlottak elkövetési magatartása rendszeresen ismétlődő, anyagi haszon érdekében folytatott adásvételek sorozatát, továbbá a társuktól megszerzett kábítószer készletezését valósította meg. A jogegységi határozat az ilyen tevékenységet kereskedésnek minősíti. Az elsőfokú ítélet 12. oldal 1. bekezdésében írt ezzel ellentétes megállapítást a másodfokú bíróság az előbbiekre tekintettel pontosította, e vádlottak magatartását a Btk. 282/A. § (1) bekezdés negyedik fordulata szerinti kereskedésnek értékelte. Erre tekintettel azonban a vádlottak cselekményének minősítése nem változott.

Ugyancsak változatlan a cselekmény minősítése arra a körülményre is figyelemmel, hogy a vádlottak egyike sem kábítószerfüggő. Cselekményük ezért nem a terjesztői típusú elkövetés privilegizált, hanem az alapesetét valósította meg.

Az elsőfokú bíróság helyesen tárta fel a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket. Mindhárom vádlott tekintetében további enyhítő körülményként értékelendő az elsőfokú ítélet meghozatala óta eltelt további időmúlás: a vádlottak büntetőjogi felelősségének jogerős megállapítására a cselekmény elkövetésétől számított öt évet megközelítően kerül sor.

Az elsőfokú bíróság által helyesen felsorolt enyhítő körülményekre is figyelemmel a másodfokú bíróság a Btk. 87. § (2) bekezdés c.) pontja szerinti enyhítő szakasz alkalmazását látta indokoltnak a bűncselekmény elkövetését megbánó, beismerő vallomást tevő és felső kapcsolatukat megnevező I. r. és II. r. vádlottakkal szemben. A velük szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát fél-fél évvel, annak próbaidejét 1-1 évvel enyhítette, mivel a büntetési célok és elvek a személyenként így kiszabott 4 évi próbaidőre felfüggesztett 1 év 6 hónapi börtönbüntetéssel érhetők el.

A pénzmellékbüntetés alkalmazásánál az elkövetéskor hatályos Btk. 64. § (1) bekezdése törvényes előfeltételként szabályozza a kiszabhatóság körében „a megfelelő kereset (jövedelem) vagy vagyon” meglétét. A személyi körülményeknél írtak szerint I. r. és II. r. vádlottak esetében e törvényes előfeltétel nem állapítható meg. A másodfokú bíróság ezért mellőzte a pénzmellékbüntetés alkalmazását, az ennek súlyosítását célzó ügyészi perorvoslatot már csak ezért sem találta megalapozottnak.

A próbaidő eredményes eltelte érdekében másodfokú bíróság ugyanakkor mindkét vádlott rendszeres figyelemmel kísérését tartotta indokoltnak. Ezért a Btk. 82. § (1) bekezdés első mondata alapján a pártfogó felügyeletüket rendelte el szabadságvesztésük próbaidejére.

Szemben vádlott-társaival III. r. vádlott az eljárás során nemhogy a felső kapcsolatát nem nevezte meg, de még a terhére rótt bűncselekmény elkövetését sem ismerte el, a másodfokú nyilvános ülésen is az ártatlanságát hangoztatta. Ezzel a hozzáállásával jelentős enyhítő körülménytől fosztotta meg magát. A másodfokú bíróság már erre figyelemmel sem volt abban a helyzetben, hogy a végrehajtandó szabadságvesztés alkalmazásának mellőzésére indokokat találjon.

E mellett az is megállapítható, hogy a kábítószer terjesztés folyamatában III. r. vádlott társait befolyásoló, náluk magasabban pozicionált személy volt, aki egy tételben adott át akkora mennyiséget, melyet társai - köznapi kifejezéssel élve mint az „utcai dealerek” - csak több napon keresztül tudtak volna továbbértékesíteni.

Az arányos büntetés kiszabása érdekében azonban még így sem volt mellőzhető a szabadságvesztésének egy évvel történő enyhítése. A törvényi minimumnak megfelelő, ugyanakkor végrehajtandó szabadságvesztés áll arányban a kábítószer forgalmazásban a hierarchiában a társaihoz képest magasabb helyen álló, ugyanakkor felsőbb kapcsolatát fel nem táró de a jelentős hatóanyag alatti cselekményt elkövető vádlottal szemben.

Az elsőfokú bíróság nagyobb részt helytállóan döntött a járulékos kérdésekben. Nem tévedett az elsőfokú bíróság az előzetes mentesítés alkalmazásakor, amikor a korábban kifogástalan életvitelű, elsőfokú tanulmányokat folytató vádlottakat erre érdemesnek tartotta az eljárás során tanúsított magatartásukra is figyelemmel. Az ügyészi fellebbezést e tekintetben sem látta megalapozottnak a másodfokú bíróság.

Helytállóan alkalmazott vagyonelkobzást a Fővárosi Törvényszék II. r. vádlottól lefoglalt 111.000 forintra - helyesen - a Btk. 77/B. § (1) bekezdése alapján. Az e törvényhelyet értelmező 1/2008. Büntető jogegységi határozat a rendelkező részében kimondja, hogy „a kábítószerrel visszaélés bűncselekményének elkövetőjével szemben a kábítószer értékesítésével összefüggő vagyonra vagyonelkobzást kell elrendelni... Azt a bűncselekménnyel összefüggő teljes vagyonra el kell rendelni, függetlenül a kábítószer megszerzésére fordított vagyon mértékétől...”. Az indoklás szerint „a kábítószer értékesítéséhez elengedhetetlenül szükséges annak megszerzése, a megszerzéssel összefüggő kiadás... így mindenképp elkobzandó”.

A kiegészített tényállás szerint I. r. vádlott 198.000,- Ft-ért vásárolt kábítószer III. r. vádlottól. E pénzösszeg az előbb idézett indokolás szerint olyan megszerzéssel összefüggő kiadásnak minősül, melyet teljes egészében elkobzás alá esik. Ebbe beszámítandó az II. r. vádlott tekintetében lefoglalt, az elsőfokú bíróság által helyesen elkobzott pénzösszeg. Az így fennmaradó különbözetre - 88.000,- Ft-ra - rendelt el további vagyoneklobzást a másodfokú bíróság. Nincs törvényes lehetőség a vagyoneklobzás keretében az egyetemlegesség alkalmazására, ezért ezt az összeget megosztotta a két vádlott között.

III. r. vádlott az általa átadott kábítószer ellenértékeként jutott 198.000,- Ft-hoz. Ennek az összegnek a vagyoneklobzását a Btk. 77/B. § (1) bekezdés a.) pontja, valamint a jogegységi határozat hivatkozott rendelkező része alapján rendelte el a másodfokú bíróság. Az ügyészi jogorvoslatot a vádlottak tekintetében a vagyoneklobzás felemelésére, illetve alkalmazására irányulóan tartotta megalapozottnak a Fővárosi Ítéltábla.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint jelentőséggel bírt a tényállás megállapítása szempontjából az elmeorvos szakértőknek a vádlottak függősége tekintetében készített szakvéleménye. A szakvélemény elkészítésével járó költség a Be. 74. § (1) bekezdés a.) pont és (2) bekezdése alapján az ügyben az állam által előlegezett olyan költség, melynek viselésére a Be. 338. § (1) bekezdése alapján a vádlottak kötelesek. Ugyanez vonatkozik a toxikológus szakértőnek a szakvélemény adásával kapcsolatos költségeire. A másodfokú bíróság mindhárom vádlottat külön-külön kötelezte az elsőfokú bíróság által megállapítottakon felül az előbbi büntügyi költség megfizetésére.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkezéseit részben a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az ítélet egyéb, törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2013. év január hó 10. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.	Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.	Dr. Sebe Mária s.k.
tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Törvényszék 1.B.158/2012/3. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2013. január 10. napján kelt 3. Bf.264/2012/11. számú ítélete folytán **2013. év január hó 10. napján I. r., II. r. és III. r. vádlottakkal** szemben jogerőre emelkedett és I. r., II. r. vádlottak felfüggesztett szabadságvesztésének kivételével végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2013. év január hó 10. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:
tisztviselő